

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.174/2014/25.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. március 31. és május 4. napján tartott fellebbezési nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. január 27. napján kihirdetett 15.B.16/2013/16. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

a vádlott cselekményeit

folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (5) bekezdés b) pont] és

2 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §] minősíti.

A vádlott szabadságvesztésének tartamát - melynek végrehajtási fokozata börtön - 3 (három) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 3 (három) évre **enyhíti**.

A vádlott a szabadságvesztésből legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A sértett (1. sz. település, kerület, utca, házszám) magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

A vádlott illetékfizetésre való kötelezését **mellőzi**.

A BRFK Gazdaságvédelmi Főosztályán T-188/2011/1-12. és T-169/2012/13-20. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszünteti és a T-188/2011/1.,3.,5.,7.,9.,11. tételszám alattiak iratokhoz csatolását, a T-188/2011/2.,4.,6.,8.,10.,12. tételszám alattiak és a T-169/2012/13-20. tételszám alattiak a sértettnek (1. sz. település, kerület, utca, házszám) kiadását rendeli el.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 321.232.- (háromszázhuszonegyezer-kettő százharminckettő) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (6) bekezdés b) pont] és 14 rb. hamis magánokirat felhasználásának vétsége

[Btk. 345. §] miatt - halmazati büntetésül - 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható. A BRFK Gazdaságvédelmi Főosztályán T-188/2011. számú bűnjeljegyzéken 1-12. sorszám alatt, valamint a T-169/2012. számú bűnjeljegyzéken 13-20. tételeszám alatt kezelt hamis okiratokat elkobozta, míg a T-169/2012. számú bűnjeljegyzéken 1-12. tételeszám alatt kezelt iratok lefoglalását megszüntette, és a sértett részére kiadni rendelte. Kötelezte a vádlottat, hogy végrehajtás terhe mellett, az ítélet jogerőre emelkedését követő tizenöt napon belül fizessen meg a sértettnek (1. sz. település, kerület, utca, házszám) 59.979.564.- forintot, és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására fizessen meg a magyar államnak a magánfél illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.500.000.- forint eljárási illetéket. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 475.461.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be a vádlott és a védő egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.439/2014/1. számú átiratában az első fokú ítélet személyi részének az előélettel kapcsolatos kiegészítése, valamint elírások kijavítása mellett, az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla a hamis magánokirat felhasználásának vétségét 2 rb. folytatólagosan elkövettként minősítse, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben. A bűnösségi körülményeket is észrevételezte.

A hamis magánokirat felhasználása vétségének eltérő minősítését arra alapította, hogy a hamis magánokiratok felhasználására két jogviszony - az **(1. sz. gazdasági társaság)**-t és a **(2. sz. gazdasági társaság)**-t érintő megállapodás - keretében került sor.

A védő, másodfokú eljárásban fellebbezését írásban indokolta. Az ebben kifejtett álláspontja szerint, az első fokú ítélet megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nincs kellően felderítve, ellentétes az iratok tartalmával, és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 351. § (2) bekezdés a), c) és d) pontja], ugyanakkor indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget. Iratellenesnek tartotta az elsőfokú bíróság ítéletét a **(3. sz. gazdasági társaság)** (a továbbiakban **(3. sz. gazdasági társaság)**) egyre romló vállalkozási eredménye megállapításával, illetve jelentős köztartozások felhalmozásával, a sértettel (a továbbiakban sértett) a faktoring keretmegállapodás kezdeményezésével, a vádlott szerződészerű teljesítésének szándékával és a **(2. sz. gazdasági társaság)** ügyvezetője, **(1. sz. név)** elfogadó nyilatkozata benyújtásával kapcsolatban. Álláspontja szerint nem derítette fel az elsőfokú bíróság a sértetti közrehatást, a bank felé fennálló tartozás pontos összegét. Nem vette figyelembe, a vádlott által felkért **(2. sz. név)** okleveles könyvvizsgáló jelentését, mely szerint a kár értékének meghatározásakor a bíróság elszámolási hibákat vétett, és nem vonta mérlegelési körébe az **1. sz. tanú** tanúvallomásának azon részét, hogy már korábban is előfordult, visszaéltek az **(1. sz. gazdasági társaság)** nevével. Nem vette figyelembe, hogy nem róható a vádlott terhére a bank azon lépése, hogy a fedezetül szolgáló ingatlanból befolyt összeget más tartozás törlesztésére számolta el. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság semmilyen indokát nem adta annak, milyen bizonyítékok alapján állapította meg az üzletszerűséget, valamint, hogy mire alapozta a 14 rb. hamis magánokirat felhasználásának vétségét.

Arra figyelemmel, hogy időközben a vádlott tudomást szerzett arról, miszerint a **(3. sz. gazdasági társaság)**-tól az **(1. sz. gazdasági társaság)** és az **(2. sz. gazdasági társaság)** nevében kívülálló személy is megrendelt, elszállított árukat úgy, hogy az ellenértéket nem fizette ki, **(3. sz. név)** és **(4. sz. név)** tanúkénti kihallgatását, valamint a kár pontos mértékének meghatározására igazságügyi könyvszakértő kirendelését, és ezért az ügyben tárgyalás tartását indítványozta azzal, hogy amennyiben a tényállás a másodfokú eljárás során sem tisztázható, úgy az ítélet tábla az első fokú

ítéletet helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabási körülményeket nem súlyuknak megfelelően értékelte. Nem vette figyelembe enyhítő körülményként a sértetti közrehatást, hogy az ítéletben megállapított kár az alsó értékhatár közelében van, nem kellő súllyal értékelte az időmúlást és a kár részbeni megtérülését, a vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát pedig erre vonatkozó statisztikai adatok hiányában vette figyelembe súlyosító körülményként.

A másodfokú eljárásban fellebbezését a vádlott is írásban indokolta. Ebben kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság lényeges kérdéseket figyelmen kívül hagyva folytatta le a bizonyítási eljárást, sorozatosan téves következtetésekre jutott, a részére kedvező vallomásokat terhelően értelmezte, és számszaki hibákat ejtett. **(3. sz. név)** és **(4. sz. név)** tanúkénti kihallgatását ő is szükségesnek tartotta, és elsődlegesen a felmentését, másodsorban az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A fellebbezési nyilvános tárgyaláson a védő, az 1. tényállási cselekményben tévedés címén a vádlott bűnössége megállapításának mellőzését, az e nélkül megmaradt 39.999.787.- forint kárösszegre figyelemmel, a csalási cselekménynek a Btk. 373. § (1) bekezdés és (4) bekezdés b) pontja szerint minősítését, az üzletszerűség mellőzését, a hamis magánokirat felhasználása vétségének pedig 1 rb. folytatólagosan elkövettként való minősítését indítványozta. Mindezekre, és az enyhítő körülményekre figyelemmel, a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását, és ebből következően a közügyektől eltiltás mellőzését indítványozta.

A vádlott a 2015. március 31. napján tartott másodfokú tárgyaláson is megismételte azon védekezését, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított teljes kárösszeg nem hiányozhat a sértettől, az elsőfokú bíróság által megállapított 8.060.000.- forint nem kártérítésként kifizetett összeg, hanem az **(1. sz. gazdasági társaság)-gal** kötött ügyletek egyenlege volt. Ennek megtérülését ezért nem tudta a szakértő sem megállapítani.

A 2015. május 4. napján tartott tárgyaláson a vádlott nem jelent meg, írásban beadványt nyújtott be, melyben számításokat végzett és figyelembe véve a banknak már visszafizetett összegeket, a kárösszeget mindösszesen 26.968.163.- forintban indítványozta megállapítani.

Az ítélet tábla az enyhébb minősítésre és az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezést alaposnak ítélte.

Az első fokú ítélet tényállása részben megalapozatlan, mert a vádlott által a sértettnek okozott kár összege részben nincs felderítve [Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja]. Annak ellenére ugyanis, hogy a vádlott védekezése az volt, ismeretlenek megtévesztették, és fizetés nélkül vittek el árut a **(3. sz. gazdasági társaság)-tól**, az elsőfokú bíróság ennek valóságát nem tisztázta. Ezen megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében az ítélet tábla a védő bizonyítási indítványának is helyt adva, az ügyben a Be. 353. § (1) és (2) bekezdése alapján bizonyítást rendelt el és tárgyalást tűzött ki, melyre tanúként megidézte **(3. sz. név)-t** és **(4. sz. név)-t**. Annak megállapítására, hogy a tényállásban rögzített összesen 13 db számla között van-e olyan, mely mögött ún. kettős teljesítés áll, illetve, a kibocsátott számlák mindegyike mögött valós gazdasági esemény (teljesítés) áll-e és, hogy a sértettet összesen milyen összegű kár érte, **(szakértő neve)** igazságügyi adó- járulék és könyvvizsgálót rendelt ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ítélet tábla az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. A felvett

bizonyítás, az iratok egybehangzó adataira, és a vádlottnak a másodfokú eljárásban tett vallomására figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette, valamint a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján részben eltérő tényállást állapított meg:

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság jogerős ítéletének száma, melyben a vádlottat számvitel rendje megsértésének vétsége miatt megrovásban részesítette - helyesen - 9.B.II.1124/2011/4.

A vádlottal szemben a Pest Megyei Főügyészség Nyomozásfelügyeleti Csoportja 2011. április 21. napján kelt B.2187/2009. szám alatt vádiratot nyújtott be vámbevételt különösen nagy mértékben csökkentő csempészet büntette miatt, melynek elkövetési ideje 2009. március 20. napja és melyben gyanúsítottként 2011. március 11. napján hallgatták ki.

Az első fokú ítélet 3. oldalán lévő táblázat 2. számlája alapján a faktor által kifizetett összeg - helyesen - 6.931.231.- forint (nyomozati iratok I. kötet 155. oldal).

A 3. oldal utolsó és a 4. oldal 1. bekezdésében szereplő a vádlott által vezetett társaságnak kifizetett összeg - helyesen - 27.985.846.- forint.

Az első fokú ítélet 4. oldal 3. bekezdésének 2. sorában nyilvánvaló elírás miatt az összeg helyesen 100.000.000.- forint és ugyancsak ez a helyes összeg az indokolás 7. oldal 2. bekezdésében is, és ugyanott a csökkentett keretösszeg 50.000.000.- forint.

Az első fokú ítélet 5. oldal 2. bekezdésében a vádlott által vezetett társaságnak négy részletben kifizetett összeg - helyesen - 27.017.472.- forint.

Az első fokú ítélet 5. oldalának 5. bekezdésében lévő táblázatban helyesen:

- 1. számla kelte 2007-02-27.,
- 2. számla kelte 2007-03-01, összege: 11.885.940.- forint,
- 3. számla kelte 2007-03-01, összege: 8.316.238.- forint. (nyomozati iratok I. kötet 537. és 545. oldal),

A három számlából egy összeg 2007. március 19-én került a bankból átutalásra, így az összegek kifizetése öt részletben történt.

A 2. tényállás első négy számlájával kapcsolatban - melyek alapján a bank által kifizetett összeg 27.017.472.- forint volt - kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vádlott a sértettet megtévesztette. Így, az első fokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdése akként módosul, hogy a vádlott az 1. és 2. pontban rögzített cselekményei folytán a sértett összesen (27.985.846.-forint+12.982.316.-forint) 40.968.162.- forint kárt szenvedett.

Az első fokú ítélet 4. oldal 2. bekezdését mellőzi, mert nem állapítható meg pontosan, hogy a sértett magánfélnek milyen összegű kára nem térült meg (nyomozati iratok I. kötet 167., 329. és 487-495. oldal).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, ezért a fenti kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel és részben eltérő tényállás megállapításával a másodfokú eljárásban irányadó volt.

A lefolytatott részbizonyítás során **(szakértő neve)** igazságügyi adó- járulék és könyvszakértő véleménye és a tárgyaláson történt meghallgatása alapján megállapítást nyert, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság)** nevében a **(3. sz. gazdasági társaság)**-tól elszállított árukkal kapcsolatban a faktorcég által kifizetett összeg 27.985.846.- forint, a **(2. sz. gazdasági társaság)** nevében

elszállított árukért a faktorcég által kifizetett összeg 27.017.472.- forint, és a faktorált, de ugyanakkor a vevő által közvetlenül is kifizetett árukkal kapcsolatban a faktorcég által kifizetett összeg 12.982.315.- forint, így mindösszesen 67.985.633.- forint volt.

(3. sz. név) a másodfokú tárgyaláson vallotta, hogy 2006-ban és 2007 év elején a **(3. sz. gazdasági társaság)** telepén találkozott két alkalommal az azóta elhalálozott **(5. sz. név)**-vel, akit korábban ismert, és aki a **(2. sz. gazdasági társaság)** és az **(1. sz. gazdasági társaság)** nevében vásárolt a két cég bélyegzőjével árut a **(3. sz. gazdasági társaság)**-tól. Maga **(5. sz. név)** mondta neki, hogy a két cég bélyegzőjével vásárol és látta is nála a két bélyegzőt. Az első találkozást igazolta **(4. sz. név)** tanú, aki abban az időben mint **(5. sz. név)** sofőrje, akkor vele volt. Azt nem tudta, hogy **(5. sz. név)** kifizette, vagy bélyegzőre hozta e el az árut, de azt mondta neki, hogy nagy pénz van benne és állítása szerint utána (2. sz. település)-en egy benzinkútnál adták át egy általa egyébként nem ismert, (6. sz. név) nevű személynek. **(3. sz. név)** beszámolt még arról is, hogy mivel **(5. sz. név)** őt korábban mint bankfiók vezetőt ismerte, a jelen találkozásuk során kérte, segítsen különböző cégeknek hitelhez jutni. Majd, **(4. sz. név)**-vel céges iratokat küldött neki, melyek között ott volt az **(2. sz. gazdasági társaság)** anyaga is. Azonban, az ügyvezetőkkel ígérete ellenére nem hozta össze. **(4. sz. név)** is ezzel egybehangzóan vallotta, hogy **(5. sz. név)** iratokat küldött vele, továbbá, hogy hallomásból ismerte az **(1. sz. gazdasági társaság)**-t és a **(2. sz. gazdasági társaság)**-t és szerinte az **(5. sz. név)** által vele küldött iratok között mindkettő szerepelt.

Az ítéletábra álláspontja szerint a felvett részbizonyítás az 1. pontbeli cselekmény esetén eltérő tényállás megállapítására nem alkalmas. Az **(1. sz. gazdasági társaság)**-nak ugyanis a számlák kibocsátásának időszakában a **(3. sz. gazdasági társaság)**-gal nem volt semmilyen üzleti kapcsolata, a faktoring hozzájáruló nyilatkozaton az **(1. sz. gazdasági társaság)** ügyvezetőjének az **1. sz. tanúnak** az aláírása hamis volt, és ezt a hamis aláírást tartalmazó nyilatkozatot az irányadó tényállás szerint a sértettnek a vádlott nyújtotta be. Ilyen körülmények mellett a vádlottnak feltétlenül tudnia kellett, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság)**-nak kiállított számlák, illetve számla követelések nem valós teljesítésen alapulnak.

Más a helyzet a 2. pontbeli cselekmény, a **(2. sz. gazdasági társaság)** esetében. A **(3. sz. gazdasági társaság)** jogviszonya a kérdéses számlák kibocsátásának időpontjában a **(2. sz. gazdasági társaság)**-gal fennállt. Ugyanakkor ez esetben külön kellett vizsgálni a csak faktorálásra benyújtott, és külön azokat a számlákat, melyek mögött un. kettős teljesítés állt.

A csak faktorálásra benyújtott négy számlával kapcsolatban, mivel a **(2. sz. gazdasági társaság)** a számlán szereplő árukat nem kapta meg, és bizonyítást nyert, hogy az **(2. sz. gazdasági társaság)** bélyegzőjével - mint kívülálló - **(5. sz. név)** is vitt el árut, nem bizonyított, hogy a vádlott ezen számlák faktorálásra történő benyújtásával a sértettet tévedésbe akarta ejteni. Arról ugyanis, hogy az áru nem a **(2. sz. gazdasági társaság)**-hoz került, és nem annak képviselője, hanem bélyegzőjének felhasználásával más személy vitte el, ő sem tudhatott. Ezért, a vádlott bűnössége a 2. tényállásnak a **(2. sz. gazdasági társaság)**-ra vonatkozó első négy számlájával kapcsolatban nem nyert bizonyítást, így e cselekményrészt az ítéletábra a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontja alapján a bűnösség köréből kirekesztette.

A **(2. sz. gazdasági társaság)**-ot érintő un. kettős teljesítéssel érintett három számlával kapcsolatban viszont az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott. A rendelkezésre álló tanúvallomások, okirati bizonyítékok és az írásszakértő véleménye alapján helyesen állapította meg, hogy a vádlott részéről a tévedésbe ejtés és a károkozás ez esetben kétséget kizáróan megtörtént.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének is. A bizonyítékokat külön-külön és

egymással összevetve is értékelte. Mindezekből, az elkövetési módokat helyes következtetéssel állapította meg.

A teljes körű felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs lehetőség, ezért a teljes felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A lefolytatott részbizonyítással kiküszöbölésre került a részbeni megalapozatlanságot eredményező ok. Az ítélet a védő további megalapozatlansági okokra és az indokolási kötelezettség elmulasztására, így az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó álláspontját nem osztotta.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság az 1. tényállásbeli és a 2. tényállásbeli utóbbi három számlával kapcsolatos cselekményekből helyesen következtetett a vádlott bűnösségére.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az elbíráláskori törvényt alkalmazta, mert az elkövetéskori törvény szerint ugyan nem volt középértékes szabály, de az elbíráláskori törvény szerint a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb.

Mivel a 2. tényállás első négy számlájával kapcsolatos kirekesztése folytán a sértettnek okozott kár összege 40.968.161.- forintba módosult, ennek megfelelően módosult a csalás büntetnének minősítése is. A Btk. 459. § (6) bekezdése c) pontja szerint e törvény alkalmazásában a kár ötmillió-egy és ötvenmillió forint között jelentős. Ezért a vádlott vagyon elleni cselekményeit a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett jelentős kárt okozó csalás büntetnének minősítette. Az üzletszerű elkövetés az elsőfokú bíróság indokolása alapján helyes (első fokú ítélet 19. oldal 5. bekezdése).

A hamis magánokirat felhasználásának vétsége minősítésével kapcsolatban az ítélet a) osztotta az ügyészi indítványt. Két jogviszonyt - az (1. sz gazdasági társaság)-ot és a **(2. sz. gazdasági társaság)-ot** - érintő magánokiratokról van szó, és a rendbeliség nem az okiratok, hanem a jogviszonyok számához igazodik, a folytatólagosságot pedig az alapozza meg, hogy ugyanazon jogviszonyból származó jog létezésének bizonyítására ugyanazon hamis magánokiratok (számlák és szállítólevelek) többször (az érintett Kft.-k és a bank felé is), illetve több magánokirat került felhasználásra [36/2007. BK vélemény]. Ezért az ítélet a) osztotta a vádlott e cselekményeit a Btk. 345. §-ába ütköző és a szerint büntetendő 2 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítette.

A büntetés kiszabási körülmények körében az ítélet a) a jelentős időmúlást vette enyhítő körülményként figyelembe, a büntetlen előéletet viszont, mivel az ügyvezetői tisztség betöltésének feltétele volt, az enyhítő körülmények köréből mellőzte. A vádlott két nagykorú gyerek eltartásáról gondoskodik (első fokú ítélet személyi része), ezért az erre vonatkozó enyhítő körülményt ekként helyesbítette.

Az enyhébb minősítés és a kiegészített, illetve helyesbített bűnösségi körülmények mellett a vádlottal szemben kiszabott 6 év szabadságvesztés eltúlzott.

Kétségtelen, hogy az elbíráláskori törvény szerint a középértéktől kellene kiindulni, de az időmúlás olyan jelentős - több mint nyolc év -, hogy emiatt a középértéktől való lényeges eltérés indokolt. Erre figyelemmel az ítélet a) a törvényi minimum, a 2 év közelében tartotta arányosnak a

büntetést, így a vádlott szabadságvesztésének tartamát 3 év 6 hónapra enyhítette.

Az enyhébb szabadságvesztés mértékével arányosan a közügyektől eltiltás tartamát 3 évre enyhítette.

Helytelenül rendelkezett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat börtönbüntetésre ítélte, ezért az ítéletábra külön rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

Az elsőfokú bíróság nem a törvény szövegének megfelelően rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóságról, ezért az ítéletábra megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottnak a másodfokú eljárásban benyújtott beadványában lévő számítások és kárösszeg a büntetőjogi felelősségét nem érinti, csupán a közte és a bank közötti elszámolásnál vehető figyelembe. Mivel az iratokban ettől eltérő adatok is szerepelnek, és a sértett képviselője is ettől eltérő polgári jogi igényt terjesztett elő, a polgári jogi igény kérdésében nem lehetett dönten. Ezért az ítéletábra, a sértett magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Ebből következően a vádlott illetékfizetésre való kötelezését is mellőzte.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az 1. tényállás alapját képező, a BRFK Gazdaságvédelmi Főosztályán T-188/2011/1., 3., 5., 7., 9. és 11. tételszám alatti, bűnjelként kezelt számlákat elkobozta. A Be. 115. § (2) bekezdése alapján tárgyi bizonyítási eszköz az az irat amely műszaki, vegyi vagy más eljárással adatokat rögzít, a Be. 116. § (2) bekezdése szerint pedig az okiratra vonatkozó rendelkezések irányadók az olyan tárgyra is, amely valamely tény, adat valóságának, esemény megtörténtének, vagy nyilatkozat megtételének igazolása céljából a 115. § (2) bekezdésében megjelölt módon készült. Ezért az ítéletábra, a felsorolt bűnjelek lefoglalását a Be. 155. § (1) bekezdése alapján megszüntette, és a fenti jogszabályhelyek alapján, mint tárgyi bizonyítási eszközöknek az iratokhoz csatolását rendelte el. A további a T-188/2011/2.,4.,6.,8.,10.,12. tételszám alatti és a T-169/2012/13-20. tételszám alatti bűnjelekre az eljárás érdekében már nincs szükség, ezért a Be. 155. § (1) bekezdése alapján azok lefoglalását is megszüntette és a Be. 155. § (4) bekezdése alapján a sértettnek kiadni rendelte.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentiek szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a szakértő és a tanúk díjával összesen 321.232.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2015. május 4.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja, előadó

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s. k.
a tanács tagja

A Fővárosi Ítéletábra 12.Bf.174/2014/25. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 15.B.16/2013/16. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. május 4.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke